

Η ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΤΟΥ ΖΑΚΧΑΙΟΥ (Λουκ. 19, 1 - 10)

† ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στην Μυρσίνη, στις 28/1/1996)

1. Ἡ σωτήρια ἐπίκληση

Σήμερα ὁ Ἀπόστολος (Α Τιμ. 4, 9-16) μᾶς εἶπε κάποια ὠραῖα λόγια, πού πρέπει νά τά δεχθοῦμε μέ ἐμπιστοσύνη, νά τά βάλουμε βαθειά μέσα στήν καρδιά μας καί νά μήν τά ξεχνᾶμε ποτέ.

«Ἠλπικάμεν ἐπί Θεόν ζῶντα», εἶπε ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Τήν ἐλπίδα μας, τήν ἔχουμε στηρίξει στό Θεό. Σ' ἓνα Θεό ζωντανό. «Ὅς ἐστίν σωτήρ πάντων ἀνθρώπων μάλιστα δέ πιστῶν». Καί αὐτός, ὁ ζωντανός Θεός, εἶναι σωτήρας ὅλων τῶν ἀνθρώπων καί ἰδιαίτερα τῶν πιστῶν. Ἐκείνων δηλαδή πού πιστεύουν στό ὄνομά του. Ὅφείλουμε λοιπόν νά τό βάλουμε βαθειά στήν καρδιά μας, ὅτι Θεός ζεῖ καί ὅτι εἶναι εὐσπλαγχνος, πολυέλεος καί θέλει νά μᾶς καλέσει ὅλους κοντά του. Νά μᾶς σώσει.

Γι' αὐτό καί συναντᾶμε πολλές φορές στίς Ἅγιες Γραφές νά μακαρίζονται ἐκεῖνοι πού πιστεύουν τόν Χριστό, ἐκεῖνοι πού ἔχουν γνωρίσει ὄνομά του καί ἐκεῖνοι πού τόν ἀγαποῦν καί θέλουν νά τηρήσουν τό ἅγιο θέλημά του. Οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι πού ἐγνώρισαν τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό ἀπό κοντά λένε: «Κάθε ἄνθρωπος πού θά ἐπικαλεστεῖ τό ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ θά σωθεῖ».

Ἐμεῖς μέ τήν χάρη τοῦ Θεοῦ ἔχουμε ἐπικαλεστεῖ τό ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἰδιαίτερα τότε πού βαπτιστήκαμε στό ὄνομά του. Ὅχι ἀπλῶς τό εἶπαμε, τό φωνάξαμε καί τόν παρακαλέσαμε, ἀλλά βαπτιστήκαμε στό ὄνομά του. Ἀφιερωθήκαμε σ' Ἐκεῖνον καί γίναμε χριστιανοί.

Καί ἀπό ἐκείνη τήν ἡμέρα, ἄλλος λιγότερο καί ἄλλος περισσότερο, ἀγωνιζόμαστε νά τόν ἐπικαλούμεθα μέ τήν προσευχή μας καί νά προσφεύγουμε στήν εὐλογία του, στήν προστασία του, στή δύναμή του, στή χάρη του καί στό ἔλεός του. Καί νά ἀγωνιζόμαστε, κατά τήν δυνατότητά μας, νά τηροῦμε τό θέλημά του, ἀποφεύγοντας ὅσο μπορούμε περισσότερο τίς μεγάλες ἁμαρτίες καί προσέχοντας καί ἀπό τίς μικρότερες.

Μακάριος ὁ ἄνθρωπος πού ἔχει τήν εὐαισθησία νά μήν λυπεῖ τόν Κύριο

μέ άμαρτίες.

Μακάριος ό άνθρωπος πού κάθε φορά πού λέει τό «Πάτερ ήμῶν», όταν φτάνει στό «γενηθήτω Κύριε, τό θέλημά σου, ως έν ούρανῶ καί επί τῆς γῆς», λέει μέσα του: «Βοήθησέ με Κύριε, καί έμένα νά μοιάσω λίγο μέ τούς άγγέλους καί νά σέβομαι τό άγιο θέλημά σου καί στίς λεπτομέρειες. Καί σέ κείνα πού οί περισσότεροι άνθρωποι τά θεωροῦν μικρά καί τά αφήνουν στήν άκρη». Όσο περισσότερο κάποιος αγαπάει τόν Χριστό, τόσο περισσότερο θέλει νά είναι εύαρεστος ένώπιόν του καί νά τόν εύχαριστεῖ κάνοντας τό άγιο θέλημά του.

Άλλά όσο ένας άνθρωπος, αγαπάει τόν Χριστό τόσο περισσότερο ό Χριστός έρχεται καί κατοικεῖ στήν καρδιά του, καί τήν γεμίζει μέ χαρά, μέ ειρήνη, μέ εύλογία· τόν ίδιο καί τό σπίτι του.

Σ' αυτό τό σημείο, τό Εύαγγέλιο πού άκούσαμε, έρχεται νά συμπληρώσει αυτά τά ώραία λόγια πού μάς εῖπε ό απόστολος, ότι δηλαδή «ήλπικαμεν επί τόν Θεό ζώντα». Ελπίζουμε σ' ένα Θεό ζωντανό, πού είναι σωτήρας όλων μας καί πολύ περισσότερο εκείνων πού τόν πιστεύουν.

2. Καλότυχοι όσοι έχουν συγγενείς στήν άνω Πόλη

Όταν ό Κύριος μας Ίησοῦς Χριστός περπατοῦσε άκόμη επάνω στή γῆ, ένας άμαρτωλός άνθρωπος, ό Ζακχαῖος, πού ήταν τελώνης, δηλαδή εκμεταλλευτής τῶν άλλων ανθρώπων, άκουσε ότι θά περνοῦσε από τήν πόλη στήν όποία βρισκόταν καί έτρεξε νά τόν δεῖ.

Άπό περιέργεια τό έκανε, λέγει τό Εύαγγέλιο. Για νά μάθει:

Ποιός είναι αυτός;

Τί άνθρωπος είναι αυτός πού μιλάει συνέχεια για τόν Θεό καί τήν Βασιλεία τῶν ούρανῶν;

Καί έτρεξε νά τόν δεῖ. Άλλά επειδή ήταν κοντός, φοβόταν ότι ανάμεσα στό πλήθος δέν θά κατόρθωνε νά δεῖ τόν Χριστό, άφοῦ οί άλλοι ήταν ψηλότεροι. Γι' αυτό, ανέβηκε σ' ένα δένδρο, σέ μιά συκομουριά.

Όταν πέρασε από κεί ό Χριστός, ένῶ ό Ζακχαῖος εῖχε γουρλώσει τά μάτια του, καί κοίταζε νά τόν δεῖ, «νά τόν ζυγιάσει» όπως λέμε, νά τόν αξιολογήσει, νά καταλάβει τί είναι, ό Χριστός σήκωσε τά μάτια του επάνω του. Τόν φώναξε μέ τό τό όνομά του, γιατί ό Χριστός παντογνώστης καί

παντοδύναμος Θεός, πρὶν ἀνέβει ἐκεῖνος στή συκομουριά, ἤξερε τί εἶναι καί τί ἀναζητοῦσε. Καί τοῦ εἶπε:

-Ζακχαῖε, γρήγορα κατέβα. Βιαστικά κατέβα. Τρέξε στό σπίτι σου νά ἐτοιμάσεις, γιατί τό ἔχω προγραμματίσει. Σήμερα θά μείνω στό σπίτι σου. Ἐσύ θά μέ φιλοξενήσεις.

Κατέβηκε ὁ Ζακχαῖος, λέγει τό Εὐαγγέλιο, πῆγε σπίτι του ὅσο μποροῦσε πιά γρήγορα καί ἐτοίμασε γεμάτος χαρά ὑποδοχή καί φιλοξενία γιά τόν Χριστό καί γιά τούς ἀγίους ἀποστόλους. Ὅταν ἔφτασαν, κατάλαβε ὅτι ὁ Χριστός εἶναι «ὁ ζωντανός Θεός, ὁ σωτήρας ὅλων τῶν ἀνθρώπων καί προπαντός ἐκείνων πού πιστεύουν».

Στάθηκε λοιπόν μπροστά του καί τοῦ εἶπε:

-Κύριε, μέχρι τώρα παλιάνθρωπος. Μέχρι τώρα ἐκμεταλλευτής. Μέχρι τώρα μάζευα μέ ἀδικίες καί μέ τρόπους ἀμαρτωλούς. Ἀλλά τώρα ἀλλάζω. Πρῶτα ἤμουν μακριά σου. Τώρα ἔρχομαι κοντά σου. Καί γι' αὐτό θέλω νά τακτοποιηθῶ. Νά ἡ πρώτη μου ἀπόφαση:

Τά μισά ἀπ' ὅσα ἔχω, θά τά μοιράσω στούς φτωχοῦς. Καί ὅποιος ἔλθῃ καί μοῦ πεῖ ὅτι τόν ζημίωσα σέ κάτι, θά τοῦ τό ἀποδώσω τετραπλάσιο.

Πῆρε τήν ἀπόφαση ὁ Ζακχαῖος ἀκόμη καί φτωχός νά μείνει. Νά τά σκορπίσει ὅλα. Ἀρκεῖ νά εἶναι εὐάρεστος στόν Χριστό. Γιατί ἅμα, ἐγώ θέλω νά δῶ τόν Χριστό μόνο ἀπό περιέργεια, ἀλλά ὁ Χριστός δέν θέλει νά δεῖ ἐμένα, ἐπειδή εἶμαι γεμάτος κακίες καί ἀμαρτίες καί βρῶμες καί λέρες στήν ψυχή μου, τί ὠφέλεια θά ἔχω;

Καί ἐπειδή τίποτε δέν ἀξίζει τόσο ὅσο ἡ αἰώνια ζωή...

οὔτε εἶναι ποτέ δυνατόν ἡ ἐπίγεια ζωή νά ἀξίζει τόσο ὅσο ἡ αἰώνια...

Γι' αὐτό, τί θά μέ ὠφελήσει νά κρατήσω κάποια πλεονεκτήματα στήν ἐπίγεια, στήν πρόσκαιρη ζωή, πού δέν ξέρουμε πότε τελειώνει γιά τόν καθένα μας καί νά χάσω τήν αἰώνια ζωή;

Ὅταν ὁ Ζακχαῖος ἔδειξε ἔμπρακτα τήν μετάνοιά του καί εἶπε αὐτά τά λόγια, ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, τοῦ ἀπάντησε:

«Σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο». Σήμερα Ζακχαῖε, δέν σώθηκες ἐσύ ὁ μόνος. Σώθηκε ὁλόκληρο τό σπίτι σου. Σήμερα ἦλθε ἡ σωτηρία καί ἐπισκέφθηκε τό σπίτι σου. Ἦλθε στό σπίτι σου.

Γιατί τά εἶπε αὐτά ὁ Χριστός;

Γιατί όταν ένας πατέρας ή μία μητέρα βάζουν τόν Χριστό μέσα στην καρδιά τους, ή εύλογία του Χριστού και ο φωτισμός του, έρχεται σε όλόκληρο τό σπίτι και έπηρεάζονται όλα τά μέλη τής οίκογένειας και παίρνουν μία καλύτερη πορεία.

Γι' αυτό λέει ή Άγία Γραφή: «Καλότυχος εκείνος πού έχει συγγενείς, γνωστούς, φίλους, πού είναι πολίτες τής άνω Ίερουσαλήμ. Πού έχουν τό μυαλό τους στον Χριστό και στή Βασιλεία του». Γιατί τό φώς του Χριστού άντανακλά. Βγαίνει από τίς δικές τους καρδιές και φωτίζει και τά δικά μας μάτια. Ψυχής και σώματος. Και εύεργετούμεθα από αυτούς. Και κάποια στιγμή, θά αποκτήσουμε και έμεις όλοι συνείδηση τί σημαίνει Χριστός και θά βρεθούμε, άκόμη και χωρίς νά τό καταλάβουμε κοντά του. Κοντά στην αιώνια ζωή.

3. Ξεκινήσαμε από περιέργεια; Άς προχωρήσομε συνειδητά

Άλλά άς αναλύσομε λίγο περισσότερο τήν ιστορία του Ζακχαίου για νά πάρουμε πιο βαθειά και πιο ώφέλιμα διδάγματα.

Ξεκίνησε ο Ζακχαίος νά δει τόν Χριστό από περιέργεια.

Όχι από πίστη. Από περιέργεια. Αυτό μάς λέει, ότι και όταν άκόμη πάρουμε τά ιερά βιβλία τής Έκκλησίας στα χέρια μας, από περιέργεια νά τά διαβάσομε, ώφέλεια έχουμε. Όφέλεια θά μάς δώσουν. Γιατί ο λόγος του Θεού είναι φώς.

Τό ίδιο και όταν πάμε στην Έκκλησία. Έπειδή είναι τόπος εύλογίας, έπειδή είναι οίκος του Θεού, όχι τό σπίτι του Ζακχαίου, του Χριστού τό σπίτι είναι, γι' αυτό άκριβώς και όποιος βρεθεί μέσα στην Έκκλησία, έστω και από περιέργεια νά πήγε, έστω και κατά λάθος, ώφέλεια θά πάρει. Φωτισμό θά πάρει. Εύλογία του Θεού θά πάρει.

Πόσο μάλλον θά λάβει κανείς αυτά τά άγαθά όταν έκκλησιάζεται συνειδητά. Και μέσα στην Έκκλησία στέκει έχοντας κάτω τά μάτια, έπάνω τήν καρδιά, μέ έλπίδα στον Χριστό, μέ τό στόμα τής ψυχής του άνοιχτό νά φωνάζει συνεχώς και νά λέει: «Έλέησέ με Κύριε, φώτισέ με Κύριε. Βοήθησέ με νά βαδίζω στό δρόμο σου. Στείλε μου τόν άγγελό σου και τήν προστασία σου. Στάσου κοντά μου, σε μένα, ένα φτωχό πλάσμα σου. Δυνάμωσέ με στην πορεία τής ζωής μου».

Είναι ποτέ δυνατόν ο Θεός νά μήν τόν άκούσει;

Ὁ πολυεύσπλαγχνος Θεός πού κατέβηκε στόν κόσμο καί ἔγινε ἄνθρωπος σάν καί ἐμᾶς;

Γιά ποιό λόγο; «Ζητῆσαι καί σῶσαι τό ἀπολωλός». Γιά νά ψάξει νά βρεῖ τό χαμένο πλάσμα του. Ὅπως καί ἐμεῖς πού ὅταν χάσουμε κάτι ψάχνουμε νά τό βροῦμε, ἔστω καί ἂν εἶναι τιποτένιο πράγμα.

Μπορεῖ ποτέ ὁ Χριστός νά μᾶς ἀφήσει;

Ἔρχεται καί ψάχνει νά μᾶς βρεῖ γιά νά μᾶς πάρει κοντά του. Στήν χαρά του, στήν εὐτυχία του, στήν αἰώνια ζωή καί στήν αἰώνια Βασιλεία του. Νά μᾶς κάνει συγκληρονόμους του.

4. Τέτοιες ζυγαριές θέλουμε!

Λέει τό Εὐαγγέλιο: «Μακάριοι οἱ ἀκούοντες τόν λόγον τοῦ Θεοῦ».

Καλότυχος εἶναι ἐκεῖνος πού ἀκούει τόν λόγο τοῦ Θεοῦ. Ἔστω μόνο νά ἔχει τήν καλή διάθεση νά τόν ἀκούει. Γιατί ἀπό τά αὐτιά καί ἀπό τά μάτια θά μπεῖ ἡ θεογνωσία στήν καρδιά. Καί ἔτσι μπεῖ ἡ γνώση τοῦ Θεοῦ μέσα στήν καρδιά, τότε πιά φουντώνει ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου καί θέλει νά εἶναι κοντά στόν Χριστό καί νά τηρεῖ τό ἅγιο θέλημά του.

Γιατί ὅμως τονίζουμε ὅτι εἶναι καλότυχος ἐκεῖνος, πού ὄχι ἀπλῶς καί ἀπό περιέργεια, ἀλλά μέ σωστό τρόπο θέλει νά πάει κοντά στόν Χριστό;

Καλό εἶναι βέβαια ἔστω καί ἀπό περιέργεια νά κάνει κάποιος βήματα πρὸς τόν Χριστό, ἀλλά χρειάζεται κάτι περισσότερο.

Θά ποῦμε μία ἱστορία, πού εἶναι γραμμένη στό βίο τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος, πού ἦταν Πατριάρχης στήν Ἀλεξάνδρεια.

Στά χρόνια λοιπόν τοῦ ἁγίου, ἦταν ἓνας ἄνθρωπος χριστιανός μέν, βαπτισμένος στό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, Πέτρο τόν ἔλεγαν, τελώνης καί αὐτός, σάν τόν Ζακχαῖο, πού εἶχε ὅμως ξεχάσει τόν Χριστό καί κοίταζε μόνο τόν ἑαυτό του.

Μιά μέρα λοιπόν, μερικοί ζητιάνοι ἔλεγαν μεταξὺ τους:

-Ἔχεις πάρει ποτέ σου δεκάρα ἀπό αὐτό τόν ἄνθρωπο; Ἔδωσε ποτέ ἐλεημοσύνη σέ κανένα;

Καί διαπίστωναν πῶς δέν εἶχε δώσει ποτέ οὔτε πεντάρα. Σέ κανένα. Ὅτι δέν εἶχε ἀγάπη, δέν εἶχε εὐσπλαγχνία. Εἶπαν λοιπόν:

-Ἐδῶ θά φανεῖ ποιός ἀπό μᾶς εἶναι ἄξιος. Νά πάει νά τοῦ πάρει μιά ἐλεημοσύνη.

Καί ἔβαλαν στοίχημα οἱ ζητιάνοι, τῆς μεγαλουπόλεως Ἀλεξανδρείας, ποιός θά καταφέρει νά τοῦ πάρει κάτι ἐλεημοσύνη.

Πῆγε λοιπόν ἕνας καί τοῦ ἔλεγε:

-Δός' μου μιά ἐλεημοσύνη. Δός' μου κάτι πεινάω.

Ἀλλά ἐκεῖνος ὁ ἄσπλαγχνος τόν ἔβριζε καί τόν ἔδιωχνε, λέγοντάς του ὅπως κάνουν καί μερικοί σύγχρονοι: «Χαραμοφάη. Νά πᾶς νά δουλέψεις παλιό-χαραμοφάη». Λές καί εἶναι δυνατόν πάντοτε ὅλοι νά δουλέψουν. Καί ὅσοι δέν ἔχουν νά φᾶνε ἀπό δικά τους χρήματα, εἶναι ὄχι ἄτυχοι καί δυστυχισμένοι, ἀλλά «ὑποχρεωτικά» χαραμοφάηδες.

Ἐπειδή ἐπέμενε ὁ φτωχός, στό τέλος, ἐκεῖνος θύμωσε καί καθῶς κρατοῦσε στά χέρια του ἕνα καρβέλι ψωμί, τοῦ τό πέταξε στό κεφάλι. Ὁ φτωχός τό ἄρπαξε καί ἔφυγε καμαρώνοντας γιά τό κατόρθωμά του.

Μετά ἀπό λίγες ἡμέρες ὁ ἄσπλαγχνος πλούσιος εἶδε ἕνα ὄραμα.

Εἶδε πῶς εἶχε πεθάνει καί βρέθηκε στό δικαστήριο τοῦ Θεοῦ. Ἀμέσως κατέφθασαν τά δαιμόνια γιά νά τόν κατηγορήσουν. Νά παρουσιάσουν τίς ἀμαρτίες του. Καί ἀποκάλυψαν ἕνα σωρό. Μάτσα ὀλόκληρα.

Οἱ ἄγγελοι ἔψαξαν νά βροῦν κανένα καλό ἔργο, γιά νά μπορέσουν νά ἀπολογηθοῦν γι' αὐτόν καί νά τόν πάρουν στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, σάν εὐσπλαγχνοί. Ἀλλά δέν βρῆκαν τίποτε, παρά μόνο τό καρβέλι πού εἶχε πετάξει στό κεφάλι τοῦ φτωχοῦ καί τό ἔβαλαν στή ζυγαριά.

Καί ὁ εὐσπλαγχνος Θεός, πού θέλει νά εἴμαστε γεμάτοι ἀγάπη, ὅπως καί ἐκεῖνος εἶναι γεμάτος ἀγάπη, ἔκανε τήν ζυγαριά νά ρθει περίπου στό ἰσοζύγιο. Τό καρβέλι ἀπό τήν μιά καί ὅλες τίς ἀμαρτίες τοῦ πλούσιου ἀπό τήν ἄλλη.

Καί τότε ἐκεῖνος, βλέποντας αὐτό τό πράγμα, ἀναστέναξε καί εἶπε: «Ἄχ νά εἶχα κάνει καί κάτι καλό ἀκόμα». Τότε τοῦ λέει ἕνας ἄγγελος: «Πήγαινε εὐλογημένε πάλι στόν κόσμο καί κάνε καμιά ἐλεημοσύνη, γιά νά μπορέσεις νά ἐλεηθεῖς ἀπό τόν Θεό καί νά σωθεῖς».

Ξύπνησε ὁ Πέτρος, συνῆλθε καί κατάλαβε πόσο μεγάλη σημασία ἔχει ἡ

εὐσπλαγχνία, ἡ ἀγάπη, ἡ ἐλεημοσύνη. Τὴν ἀξία τῶν ὁποίων κατάλαβε καὶ ὁ Ζακχαῖος ὅταν βρέθηκε μπροστά στον Χριστό, καὶ εἶπε: «Τὰ μισὰ μου ὑπάρχοντα τὰ δίνω ἐλεημοσύνη».

Ἀπὸ τότε αὐτός ὁ ἄσπλαγχνος πλούσιος τῆς Ἀλεξανδρείας μέχρι τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, ὅλο σκόρπιζε. Ἔγινε ὁ πιὸ ἐλεήμων ἄνθρωπος τῆς περιοχῆς. Ἀξιώθηκε νὰ κάνει καὶ θαύματα καὶ νὰ πάει στή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

5. Ἡ μεγάλη συνάντηση γίνεται στήν καρδιά

Ὅφείλουμε νὰ κάνουμε ἔλεγχο τῶν πράξεών μας καὶ τῆς συνειδήσεώς μας. Νά δοῦμε:

Εἶμαστε εὐσπλαγχνοι;

Ἡ εἶμαστε κολλημένοι στή σκέψη, ὅτι πρέπει νὰ ἐκμεταλλευτοῦμε καὶ τὴν τελευταία δεκάρα πού πέφτει στά χέρια μας, ἢ καὶ πού μπορεῖ νὰ πέσει, μέ ὁποιοδήποτε τρόπο. Νόμιμο ἢ παράνομο. Νά τὴν ἐκμεταλλευτοῦμε γιὰ τὸν ἑαυτό μας καὶ μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό μας.

Ἄν κάνουμε ἔτσι, πῶς θά μπορέσουμε νὰ βρεθοῦμε κοντά στον Χριστό, χωρίς νὰ τοῦ μοιάζουμε σέ ἀγάπη καὶ σέ καλωσύνη;

Τὸ δεύτερο σημεῖο, τὸ ὁποῖο πρέπει νὰ προσέξουμε εἶναι τὸ ἑξῆς:

Εἶπε ὁ Χριστός: «Σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο». Σήμερα σώθηκε τὸ σπίτι αὐτό. Πῶς σώθηκε; Σώθηκε ἀπὸ τὴν στιγμή πού διαπίστωσε ὁ Χριστός, ὅτι ὁ Ζακχαῖος δέν τὸν συνάντησε μόνο μέ τὰ μάτια, ἀλλὰ μέ τὴν καρδιά.

Καὶ πῆρε τὴν ὠραία καὶ μεγάλη ἀπόφαση τῆς ἀληθινῆς μετάνοιας.

Ἄς ποῦμε μέ ἀπλά λόγια, πότε συναντᾶμε τὸν Χριστό, ὄχι μέ τὰ μάτια ἀλλὰ μέ τὴν καρδιά.

Ἐρχόμαστε στήν Ἐκκλησία καὶ φυσικά ἀνάβουμε τὸ κεράκι μας. Προσκυᾶμε τὴν εἰκόνα. Στεκόμαστε μέ προσοχή στή Λειτουργία, ἀκοῦμε τὸν παπᾶ καὶ ὅλες τίς ὠραῖες προσευχές τῆς Ἐκκλησίας μας, γιατί ἡ Λειτουργία εἶναι μιά συνεχῆς προσευχή. Βλέπουμε τίς ἅγιες εἰκόνες. Μάτια καὶ αὐτιά γεμίζουν ἀπὸ τὸν Χριστό, ἀπὸ τὸ ὄνομά του, ἀπὸ ὄνομα τοῦ Πατέρα τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀπὸ προσευχές, ἀπὸ ὠραῖα πνευματικά νοήματα.

Ἀξίζει ὅμως νὰ προβληματιστοῦμε: Ὅλες αὐτές τίς προσευχές τίς ἐγκολπωνόμαστε; Τίς κάνουμε καὶ δικές μας; Τίς κάνουμε στεναγμό τῆς

καρδιάς μας καί τῆς ζωῆς μας πρός τόν Χριστό;

Κάτι ἄλλο. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τόπος πού προσφέρεται ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Ὅταν λέει ὁ παπᾶς: «Εἰρήνη πᾶσι». Εὐλογεῖ.

Ἵποκλινόμαστε γιά νά δεχθοῦμε τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ;

Συνειδητά ἐννοεῖται.

Μοιράζει τό ἀντίδωρο.

Τό παίρνουμε σάν εὐλογία τοῦ Θεοῦ καί τό τρῶμε;

Ἀκόμη. Μέσα στήν Ἐκκλησία ἀπό καιρό σέ καιρό παίρνουμε τήν Θεία Κοινωνία, ἡ ὁποία εἶναι τό σῶμα καί τό αἷμα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀλλά ὑπάρχει ἀδελφοί δυνατότητα, νά πάρεις τήν Θεία Κοινωνία τυπικά.

Νά πᾶς μόνο καί μόνο γιὰτί εἶναι Χριστούγεννα καί Πάσχα. Γιά τό καλό. Ἐνα τέτοιο σκεπτικό φανερώνει μεγάλη πνευματική φτώχεια. Ὁ Χριστός, τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, δέν εἶναι κάτι «γιά τό καλό», ἀλλά εἶναι ἡ αἰώνια ζωή. «Λάβετε φάγετε, τοῦτο ἐστί τό σῶμα μου, τό ὑπέρ ὑμῶν κλώμενον εἰς ἄφεςιν ἁμαρτιῶν. Καί πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες, τοῦτο ἐστί τό αἷμα μου, τό ὑπέρ ὑμῶν ἐκχυνόμενον εἰς ἄφεςιν ἁμαρτιῶν».

Ὅποιος τρώει τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἐνώνεται μέ τόν Χριστό καί ἀποκτᾶ τήν ἐλπίδα καί τήν βεβαιότητα ὅτι θά σωθεῖ στή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. «Γιὰτί ὁ τρώγων μου τήν σάρκα καί πίνων μου τό αἷμα», εἶπε ὁ Χριστός, «ἐν ἐμοί μένει». Μένει κοντά μου. Καί ἐγώ θά μένω γιά πάντα κοντά του.

Ὅταν αὐτά τά λόγια δέν ἀφήνουμε νά τά ἀκοῦμε ἀδιάφορα, ἀλλά τά βάζουμε στήν καρδιά μας, ἡ ζωή ἡ αἰώνια εἶναι κοντά μας.

6. Νά μιμηθοῦμε τόν Ζακχαῖο. Πῶς;

Καί ἕνα ἄλλο δίδαγμα: Εἶπε ὁ Ζακχαῖος: «Ἐγώ διαπίστωσα ὅτι εἶμαι ἁμαρτωλός ἄνθρωπος. Δίνω στούς φτωχοῦς τά μισά τῶν ὑπαρχόντων μου. Καί ὅτι ἐσυκοφάντησα ἀπό κάποιον ἄνθρωπο τοῦ τό ἀποδίδω τετραπλάσια». Ἐμεῖς μπορεῖ νά μήν συκοφαντήσαμε, νά μήν ἐπήραμε ἀπό κάποιον ἄνθρωπο κάτι. Νά μήν τοῦ κλέψαμε, οὔτε νά τόν ληστέψαμε, οὔτε νά τοῦ στερήσαμε κάτι.

Άλλά κάνομε κάτι άλλο. Μερικές φορές βρίζομε, κακολογοῦμε, «καθηλώνομε» μέ τά λόγια μας τόν συνάνθρωπο.

Φρόντισες νά διορθώσεις αυτό τό λάθος σου, αυτή τήν ἀμαρτία σου;

Θά πείτε, πῶς νά τό κάνω;

Πᾶμε καί ζητᾶμε «συγγνώμη».

Όταν ὁ ἄνθρωπος ζητάει «συγγνώμη», ἐκεῖνο τό κακό πού ἔκανε ἀπό ἐγωισμό καί ἀπό ἐπιπολαιότητα νά «καθλώσει» τόν ἄλλο μέ τά λόγια του, τό διορθώνει. Γιατί τοῦ λέγει: «Συγχώρεσέ με. Ἔσφαλα ἐνώπιόν σου. Δέν ἔκανα καλά».

Καί τότε, ὅταν εἰρηνεύουν δύο ἄνθρωποι μεταξύ τους, ἔρχεται ἡ εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ μέσα στίς καρδιές καί τῶν δύο. Γιατί ὁ Χριστός εἶναι ὁ ἀρχηγός τῆς εἰρήνης.

Τί εἶπε ὁ Χριστός;

«Ἐάν δέν συγχωρήσετε τούς ἄνθρώπους γιά ὅτι κακό σᾶς ἔχουν κάνει, οὔτε ἐγώ θά σᾶς συγχωρήσω». Ὅποιος συγχωρεῖ καί ζητεῖ συγγνώμη ἀπό τόν ἄλλο, γίνεται ἀφορμή νά ἐπικρατεῖ στόν κόσμο γαλήνη, εἰρήνη καί χαρά. Γι' αυτό ἔχουμε ὑποχρέωση νά τά ἐφαρμόζουμε αὐτά.

Ἑρώτημα: Στοιχίζει τίποτε νά πεῖς «συγγνώμη»; Μόνο λίγο ἐγωισμό θυσιάζομε. Ἄλλά ὁ ἐγωισμός τί εἶναι; Τό γνώρισμα τοῦ διαβόλου. Ἀπό ἐγωισμό ὁ διάβολος ἔφυγε ἀπό κοντά ἀπό τόν Θεό καί ἀπό ἄγγελος ἔγινε δαιμόνιο.

Όταν λοιπόν ἐμεῖς δέν θέλομε νά ἐνεργοῦμε μέ ἐγωισμό, ἀλλά προσπαθοῦμε μέ ταπείνωση νά τηροῦμε τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, γινόμαστε ἄγγελοι. Καί τότε, ἐκεῖνο πού λέμε στό «Πάτερ ἡμῶν», «γενηθήτω τό θέλημά σου ὡς ἐν οὐρανῷ καί ἐπί τῆς γῆς», γίνεται καί σέ μᾶς καί μᾶς κάνει ἀγγέλους.

Ἄς προσπαθοῦμε νά κάνομε ὅτι καλύτερο καί περισσότερο μπορούμε γιά νά εἴμαστε εὐάρεστοι στό Θεό. Γιατί μόνο τότε θά ἔχουμε μεγαλύτερη βεβαιότητα καί τήν ἐλπίδα ὅτι ὁ Θεός, αὐτός πού εἶναι σωτήρας «πάντων ἀνθρώπων» καί προπαντός τῶν πιστῶν, θά εἶναι εὐχαριστημένος μέ μᾶς. Καί θά μᾶς γεμίζει μέ τά ἐλέη του, μέ τήν προστασία του, μέ τήν εἰρήνη του. Μέ τά ἐπουράνια καί τά ἐπίγεια ἀγαθά του.

Ἄς τόν παρακαλέσομε νά μᾶς φωτίζει καί νά μᾶς καθοδηγεῖ στό ἅγιο θέλημά του, τό ὁποῖο εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἐγγύηση γιά νά ἀποκτήσομε εἰρήνη, χαρά καί εὐτυχία ἐδῶ στόν κόσμο καί νά κληρονομήσομε τήν αἰώνια ζωή. Ἀμήν.-